

Malířka

Nad řekou se líně povalovaly chuchvalce mlhy. Denisa se opřela o zábradlí, které někdo vystavěl jen proto, aby lidé svévolně neskákali do řeky. Kdo by to ale dělal v tom studeném a ponurém počasí? Přitáhla si šálu ke krku a znovu se zadívala na levitující mlhu. Závíděla jí lehkost, se kterou bezcílně plula. Sama byla nohama pevně připoutaná k vlhkému poplivanému chodníku, který jí zrovna teď štiplavě studil do chodidel. Ztracený slabý podrážky.

V levé ruce svírala kelímek cappuccina. Vonělo skořicí. Usrkla a polkla. Po chuti skořice ani památky. Vzdechla. Je v tomhle světě už všechno ztracený? Staví se zídky a zdi. Do jídla se sypou náhražky. A lidi flušou na chodníky.

Opřela si lokty o studené trubky zábradlí. Oprýskaný černý lak odkrýval syrové železo. Řeka dole se vlnila oranžovými odlesky zapadajícího slunce. Šedivě zbarvená labuť ponořila hlavu pod hladinu. Denisa se otrásla. Voda páchla. Spláchla nechutenství horkým douškem kávy a líně přimhouřila oči. Líbilo by se jí plout životem. Jako mlha valící se přes řeku. Jako labuť pohupující se na vlnách. Chtěla by se odlepit a překonat těžkost, která ji táhla k zemi. Zpropadená zemská gravitace.

Stáhla rukavici a položila si ukazováček doprostřed čela. Zmáčkla si místo mezi obočím, kde pulsoval tlak a odváděl její pohled od žloutnoucího listí. Sem tam spadl lístek na vlhký chodník. Rázem ztratil svou poetiku. Přitisklý do země. Zašlapaný. Zavržený.

Zašátřala v kabelce a nahmatala tabatěrku. Kouřila jen v melancholických chvílích. A právě teď v šedivých vlnách nasládlého stesku plavala. Jako ryby schované pod vlnami tmavé řeky. Mezitím se setmělo a hladina změnila barvu. Žijou vůbec v té špinavé řece ještě nějaké ryby? Připálila si cigaretu umotanou z levného tabáku.

„Měla byste, prosím, zapalovač?“ Ohlédla se na tmavou postavu zachumlanou v šedivém kabátu. Asi třicetiletý muž vydýchl obláček páry, jak se jeho dech spojil s chladným vzduchem. V ruce držel krabičku. „Zapalovač nemám, ale zapalte si,“ zachrastila sirkami. Škrtl a ona si prohlédla jeho ozářenou tvář. Byl pobledlý, pod očima měl tmavé kruhy a melancholicky se usmíval. Zapadal do její nálady. Unavený a smutný. Usmála se. Usmál se na ni. „Děkuju,“ řekl potichu. Opřel se o kousek dál o železné zábradlí a nerušeně pozoroval tmavnoucí hladinu řeky, ve které se sem tam mihl odlesk pouličních lamp, které se mezitím rozsvítily.

Proč tady se mnou postává, pomyslela si Denisa, ale nahlas neříkala nic. Vyhovovalo jí ticho mlčícího člověka. A zdálo se, že ani jeho taková chvíle neruší. Že nečeká vůbec nic. Podepřela si rukou hlavu a potichu natáhla tabákový kouř, konec cigarety se na chvíli rozsvítil a Denisa vyfoukla obláček dýmu. Dnes byla ráda melancholická. Koupala se ve svých šedivých splínech se škodolibou radostí. Špatná nálada se rozpouštěla s každým potáhnutím.

A z toho kouře se jí motala hlava. Zvědavě se koutkem oka podívala na cizince. Všiml si jejího pohledu a nesměle se usmál. „Chcete si povídat?“ zeptal se. Přikývla. „Nevím ale o čem,“ pokrčila rameny. „Co třeba o životě?“ nadzdvihl jemně levé obočí. „Navrhoval bych ale místo, kde bude trochu tepleji. Za rohem je kavárna.“ Denisa se usmála a pomyslela si, že navrhuje zajít do její kavárny. Hlavou si promítla úkoly, které si naplánovala na dnešní večer: nákup, praní, vaření, psaní e-mailů, které nestihla vyřídit v práci. A co když jednou jedinkrát udělá krok stranou a provede něco neplánovaného? „Tak pojďme,“ hodila nedopalek do kanálu a vykročila.

Když si svlékli kabáty, usadili se v měkkých kožených sedačkách u okna a objednali si každý dvě deci červeného vína, podívala se cizinci pozorně do očí. Bylo v nich zvláštní světlo. Někoho jí připomínal, ale nemohla si vzpomenout koho. Usmál se na ni trochu unaveně. „Jsem rád, že jste souhlasila. Jsem dnes vyčerpaný a sklenička vína přijde vhod. Dlouho jsem si říkal, že bych se měl jen tak na chvíli zastavit a udělat něco, co běžně nedělám. Potom jsem vás uviděl, požádal vás o zapalovač, ačkoli normálně kouřím jen v takových melancholických chvílích nebo na večírcích, kde potřebuju skrýt rozpaky,“ řekl a opřel se pohodlně do sedačky. Denisa se na něho s úžasem podívala a potom se usmála. Zdálo se jí, že si ten hezký cizinec teplou chvíli v kavárně užívá. A cítila, jak se jí uvolňuje napětí mezi obočím. Pookřála.

„Říkal jste, že si budeme povídat o životě,“ zašeptala Denisa líně. „Hm, jsem rád, že se k tomu tématu vracíte. A vy jste v životě spokojená?“ zeptal se. Denisa se v sedačce narovнала a opřela si lokty o stůl. Ani se nepředstavil a vyptává se mi na intimní téma. „Samozřejmě, že jsem,“ usrkla víno. „Tak to je dobře. A vůbec nikdy nemáte pocit, že byste chtěla svůj život zlepšit?“ zvedl sklenici a také se napil. Samozřejmě, že ano. Každou vteřinu bych chtěla, aby byl můj život jiný. Abych já byla někdo jiný. Abych měla pevnější břicho. Aby mi přestaly šednout vlasy. Abych vydělávala dvakrát tolik. Abych konečně namalovala obraz, který si někdo koupí. Aby se mnou vyšel rozhovor v časopise a já byla na první stránce v sexy šatech. Abych zítra nemusela vstát a jít do nudné práce, kde vařím kafe a odepisuju na e-maily a zvedám telefony. Abych mohla vzít batoh a vyjet si aspoň na tři týdny do světa.

„Vypadáte zamyšleně,“ podotkl cizinec. Nenechá se odbýt, pomyslela si Denisa. „Dobře. Řekněme, že jsou momenty, kdy bych některé věci chtěla změnit. Nebo vyměnit,“ přiznala. „A jsou momenty, které milujete? Se kterými jste ve svém životě spokojená?“ znovu se napil vína a v jeho očích se zaleskla naděje. Denisa se usmála. „Jistě. Neberte to osobně, ale jsou to momenty jako právě teď. Nebo když běžím lesem a pozoruju, jak nad vrcholky stromů krouží káně. Miluju ten moment tvoření, kdy stojím před plátnem, které bylo ještě nedávno bílé a zcela oddaně přijímá moje představy. Někdy nepřesně, ale přijímá. Je to pohled na modré nebe zalité sluncem, nebo na černé nebe pokryté malinkatými světýlky,“ nadechla se a vydechla. „Září vám oči,“ podotkl muž naproti. „I vám září oči. Už nejste tak bílý, jako jste byl, když jste mě potkal u řeky. Asi to víno a teplo,“ dodala. „Asi,“ usmál se na ni.

Chvíli mlčeli. Číšník jim mezitím doplnil sklenky. Tentokrát už jen o jedno deci. Oba cítili, že čas, který spolu tráví, se krátí každou vteřinu, ale že i když neodejdou spolu, zůstane jim tenhle podivný večer. „Myslím, že melancholie mě pro dnešek nadobro opustila. Mám radost. Až přijdu domů, budu malovat. Víte, mám sen. Chci být malířkou. Malovat obrazy, cestovat

po světě, pít víno v kavárnách a hovořit s lidmi jako jste vy. Ráda poslouchám příběhy. Ráda vyprávím ten svůj, i když je docela obyčejný,“ rozpovídala se Denisa.

Muž naproti se k ní naklonil a podíval se jí hluboko do očí. V jeho pohledu zahlédla radost. „Nenapadlo vás někdy, že takový život můžete žít už dnes? Právě teď. Kdo nebo co rozhoduje o tom, jestli jste malířkou? Počet prodaných obrazů? Počet rozhovorů v časopise? Počet lidí, kteří se vám budou dvořit na sociálních sítích? Nebo jen a jen váš pocit, že malířkou opravdu jste?“ odmlčel se a dopil víno.

Denise z nitra tryskala radost. Nakazil on radostí jí, nebo ona nakazila jeho? Nebyla si jistá, ale na tom vůbec nezáleželo. Smála se. „Máte pravdu. Je to tak jednoduché. Být a žít radostně. Ze svého vlastního rozhodnutí,“ potom zesmutněla a podívala se z okna. „Jenže tady se to říká. S vámi, který záříte nadšením. V teple kavárny. Nad douškem vína, které mi vždycky rozproudí krev. Ale tam venku,“ pohlédla přes okno na ulici, kde se chodník leskl studenou nevlídností a kolem pouličních lamp se snášely drobné kapičky vody, „Tam je to nehostinné. Občas bolavé. Nepříjemné. Obyčejné a nelaskavé.“ Cizinec pokýval hlavou a zamyslel se. „Máte pravdu, život není černobílý. Je takový, jaký si ho stvoříte.“

Usmála se. „Tyhle poučky. S nimi bych nerada skončila tenhle hezký podvečer. Slyšela jsem je už tolikrát,“ dopila poslední doušek svého vína. Muž zakýval na číšníka. Denisa otevřela kabelku a vytahovala peněženku. „Nechte to na mě,“ řekl cizinec. Zavrtěla hlavou. „Ale ano. Já vím, že jste samostatná, ale snad ještě muž může za ženu zaplatit víno. Jen tak, aniž by za to něco chtěl. Pokud byste se ale cítila zavázaná, berte to jako poděkování za zápalky a za příjemný večer.“ Zaplatil a potom se zvedl. „Těšilo mě,“ oblékal si kabát. „Počkejte,“ zaprosila Denisa. „Jak se jmenujete?“ Muž se usmál. „Jsem Život. Váš Život.“ Nasadil si klobouk a zmizel v deštivé ulici.

...

Denise zadrnčel v kabelce telefon. Trhla s sebou. Odlepila zkřehlé prsty od železného zábradlí a zamrkala očima. Musela jsem tady podřimovat, pomyslela si. „Ano, miláčku?“ zašeptala do mikrofону. „Ano, jsem v pořádku. Ne, nestihla jsem nakoupit. Prosím tě, jestli můžeš skočit do večerky. Kup láhev červeného vína. A dal bys prád prádlo? Dneska bych ráda jen tak odpočívala. Mám chuť zase malovat. Těším se na tebe.“ Uložila telefon zpátky do kabelky a zhluboka se nadechla. Tlak mezi obočím povolil. Když procházela pod lampou, která jemně prosvětlovala drobné kapky vody padající z nebe, jimž s úlevou nastavovala tvář, minula muže zachumlaného v šedivém kabátě a s kloboukem naraženým do čela. Usmál se na ni. Otočila se, ale postava se jí rychle ztrácela ve tmě. Zasmála se.